

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХВ, БРОЙ 20

e-mail: sinizdat@gmail.com

СОФИЯ, 16-30 ОКТОМВРИ 2011 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ - www.bg-patriarshia.bg

ДОКУМЕНТИ

Обръщение към клира на Пловдивска епархия

Стр. 3

ИНТЕРВЮ

Същността на духовния живот е в претворяването на страстите в добродетели

Стр. 5

НОВОМЪЧЕНИЦИ НА БПЦ

- Мъченичеството като начин на живот
- За българската съвест и папем

Стр. 7

Преподобни отче Йоане, моли Бога за нас

Дай ми, блажени, крепка помощ, още и просвещение на разум, за да овладя моя раненоселен живот на земята, с който си се показала избор на чудно.

Песен 1, Канон на св. Йоан Рилски

Празничната св. Лигурия в Рилската св. обштел

В празничния ден на светата Рилска обштел, 19 октомври – ден на възвръщане на св. мощи на св. Йоан Чудотворец и основателят от него обштел на същия ден през 1238 г., в 9 часа манастырските братя и множество поклонници, свещенослужители и миряни посрещнаха архиереите за отслужаване на празничната св. Литургия. Това бяха Тезик Високопроектелски, Неврошки митрополит Натанаил и Драмски митрополит Павел и глумецът на Рилската св. обштел Негово Провосвещение Арианополюски епископ Евлогий.

На двата класора, както и на биещото предната вечер, застанаха българските и гръцки хор. Възпяването на обштелната жертва премина в удивително съединение на молитвената зора, всички споделиха назначеното: от народа в проше, от класора в изкусни песнопения, от Светия Святых – в усилно и жертвено предостроение през Бога. В края на снетата Литургия глумата и Неврошки митрополит Натанаил, който похвалил празничните и лично глумата от името на Българските патриарх Максим и целия Св. Синод на БПЦ, като преподате тезиките благопожелани.

На стр. 2

СВЕТА ГОРА - духовният фар на исихазма

Архиепископът ИОАНИДИЙ

Исихазмът и исихастският живот с отгледателната черта на Исихазма в Пловдивска епархия. След като светото Евангелие е изпитано и изяснено, е съществено и Православното, което е на него основано, но него живее, да е аскетично и неискливо, в аристократичност на Западното християнство – папизма и протестанството, цялото отгледателна черта с „аристократичност“.

„Заставете и покаяние“ (т. е. вставане, спрете) означава „рождението“ (т. е. успокоение се, вгледане се). Потърсете благословенното спокойствие. Отдалечете се от гравитацията и от мълчанието грим и безпокойство. Стрелете оковите на материята. Съсредоточете разликата си ум към Бога, към центъра на битието, към Първопринципата. Обърнете внимание на съществуването, на постоянното, на действително истинското. Думата „году“ (в смисла на „спирание, стоещи“) в случая означава „рождението“ (т. е. покой, тишина). Шастави в този човек, който е познал и е претворил исихазма, който е вкусил от сладчайшия мед на исихазма.

Господ в Евангелието според Матей казва: „А ти, кога се молиши, влез в скринищата си и стави ги, като си заключил вратата, помози си на твоя Отец, който е на тайно; и твоят Отец, който

вижда в скринието, ще ти въздаде наивно“ (Мат. 6:6). Духовният труд на „исихазма“ представлява „скринищата стана“ на сърцето и скрития, втрещан човек. В Евангелието според Лука Господ посочва, че шаршето Божие „е вътре във вас“ (Лука. 17:21). Ако шаршето Божие се намира вътре в нас, тогава задачата на всички християни и особено на исихазма е откриването, вникването, разкриването на шаршето Божие и очистиането на вътрешния свят от страстите, и резултат на което се открива гледката, вгледане на него в сърцето в нас.

За това светите отци пишат, че трите стъпки на духовния живот и напредъкът на душата са: пречистването, просветляването и обожението. Те съставляват стремежа и делото на исихазма.

Без Божията помощ и благодат обожението е невъзможно пречистването и просветляването на душата. Затова с несъмнена и жизненоважна нуждата от молитвата, и по-специално от „умната молитва“ (т. е. молитвата на ума, в пръв), който успоредно с „третианството“ съставлява същността на исихазма. Според св. Дионисий Ареопагит: „Божествеността е свещта, защото от нея зависи заключените от него да принадлежат на себе си, а на него, в който са влюбени“.

На стр. 4

За Пресвета Богородица

Трудно ще се намери гете, помолено да каже няколко думи за „свободна майка, която да не може да отбори сърцето си, за да патеца отпам избор от своа на любов, благодарности и признане. Същото би прибявало да се отнася и за нас, православните християни, спрямо Пресвета Богородица. Като основане на Голгота, при Кръста Христов, от Божията майка (вж. Йоан. 19:26), няма ще се намери между нас нкой, който да не може да намери в сърцето си своа на благодарности към Богородицата на свята? Навистина няма да се намери такъв човек. Погубно не геме да я отварям свеа сърце си, за да споделя породиците си и развлиявам се през цялото време на Богородичния пост в мои мисли.

Постът означава, но не смятам споделянето ми свеа за закълкано. На прага на септември ми отпече се срещане с Божията майка. В празника на нейното Рождество. А в месец октомври започна с празник в моята чест – Въздвижването на чудното въвеане на св. Богородица над Валерският храм в Константинопол във Времето на шаруването на император Иав V Метри (886-912 г.). Д. преславната църква на Пресвета Богородица, наричана се във Валерия... по вре-

ме на Веснощното брание във Валерския ден на първи октомври. В четвъртък месец август. В преславната на мислехте народ св. Андрей, юрков ради Христа, изкуриши оти новоре и Видра Небестна Царина, Покровителката на целия свят, Пресветата Дева Богородица, стоица във Валерия и молитва се, ставяща със слънчевата светлина и покриваща хората свеа своя честен омофор. Като Видра мова, св. Андрей казал на своя ученик, блажени Епифаний: „Виджиши ли, брате, Царичицата и Господарката на Валерия, моляща се за целия свят? Св. Епифаний отговори: „Виджам я, свети отче, и се ужасивам“ (Жития на свещите, м. октомври, с. 9-11). Към Пресвета Богородица като преславни християни се обръщаме в месеците всеки ден.

Врещам се в първата вечер на Богородичния пост. Ето ми събрали в Катеврокия храм „Успение Богородично“ в Пловдив – гробищна и мирна. Во мळे е мила кирака. Пловдивския митрополит Николай. Омлъкваш се вечерия с Мелен канон към Пресвета Богородица. Навън събрах, свещмикащи са молява сима, че светлината ми гробищна и в храма. Ваши глуми.

На стр. 6

ХРОНИКА

Празничната см. Ултуня...

От стр. 1

Дрълвено и провиноново бے слухом на Драмския митрополит Павел. „Чуде се зашо, като тук, тук иковете и моштите на свестен не стоят на обичайното за православните храмове място, отляво на паркетите дясно, а се намират отясно, до самата икона на Сина Богиня. Но този път разбрах, че те се намират тук, зашто с. Иоан Рилски сам е сватков бог по благодат. Зашто то и неговите свети мощи са дясно проваляне на Христа Спасителя в света...”. В препращаня храм вместо обичайно поздравля-

нис, прозвучи: „Христос воскрес!“ „Воскресне воскрес!“ – в един глас отговори партияр.

Наркря просвещението епископ Евазий изказа благодарност на скръпите си гости, на всички свещенослужители, дошав за празника, и на всички присъствали на благовестието на самия празник.

По традиция последва тържествена служба с иколата на свети Йоан Рилски около съборния храм „Св.Сихан в Благосение, толкова е светло и радостно“ – споделяха хората помежду си.

Ангел ХРИСТОВА

Национално поклонение в памет на цар Калоян

На 8 октомври в староростопанския Урнеград се проведе национално поклонение – шестина. В памет на цар Калоян (1177-1207). Мероприятието започва в 10 ч. в двора на средновековната църква „Св. апостола Петър в Павел“. Баха положени цветя на пригнетост върху саркофага – костница на изпитания преставления на Търново бойци.

След това в литургийно съединение се отправиха към църквата „Св. Четирисест мчешници“, калето Негово Високопреосвещено Владичество митрополит Григорий, заедно с протоснедала на епархията св. Славно Иоанов и свещ. Михаил Хаджидж, отслужих панхица за упокой на всички царци от Асеневата династия.

В своето слово архимандрит примопомо славното минало на Второто българско царство и развено чедна, според своите знания, сподели славата на иколата на св. Димитър и изобразено как свещетел вуйно убих цар Калоян.

След края на панхицата събрали се множество во главе с митрополит Григорий се отправиха към музея „Вархаджидж“ в градско съединение. Там владиката освети националното знаме, непосредствено преди то да бъде тържествено издигнато под зурните на знамя на Българския Тържествен съединение и откритие на възлюблата. В памет на цар Калоян (1177-1207) в Археологически музей на Велико Търново.

Център ЕЛАНЧЕВ

Полагане основна камък на нов храм в София

На 9 октомври, Негово Превосвещенство Знеполският епископ Иоан, патриарх на Софийския митрополит, отгави св. Литургия в храм „Св. св. пророци Илия“ в стотинския кв. „Дружба“-2. В служебнието взеха участие прот. Евтимий Константинов, председател на храма, прот. Димитър Москов от храм. „Св. Чкалов и дякон Иван Петков.

В края на литургията Софийският иквирей пригнетост на християнския патриархския благослов на патриарха Максим, който е и Софийския митрополит, и обив решение му да се построи нов голям храм, посветен на Благосение Богородично, в двора на храм „Св. пророци Илия“. Епископът отбеляза, че през последните 10 годи-

на са построени около 50 храма и параклиси в спархизата, но този ще е първият посетен на Благосение. Архитект и духовенственик на район комплексването за полагане основен камък на храм, с което се сложих началото на храма.

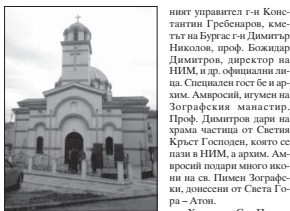
Презлениването храм не успя да добере всички желани да вземат мъжко участие в полагането и минава бива заставали много около храма. Сред присъствалияте бива сметна на район Пловдивския митрополит, председател на Обществен съвет г-н Андрей Иванов и много служители на Софийския обива.

Весела ИГНАТОВА

Нов храм в бураския кв. „Крайморие“

На 16 октомври Негово Високопреосвещенство Сливенския митрополит Йоаннис посети квартал „Крайморие“ в гр. Бургас по повод официалното откриване на новостроения храм „Св. Пимен Зографски“.

Храмът благодарение на щедростта на дарителите, много които се открояват в Община Бургас и Бургаския район, е изграден само за две години. В многолюдно посещение на архирейския съслужителя архирейският заместник стар. ик. Борис Берон, спархизкият съветник стар. ик. Нинуря Димитров и свещетел от гр. Бургас. Присъстваха стотиня православни християни от квартала и града, много които обост-

„Дружба“ г-н Йоанан Томов и общинския служители, както и кметът на София г-жа Пловдивския митрополит, председател на Обществен съвет г-н Андрей Иванов и много служители на Софийския обива.

Весела ИГНАТОВА

иният управител г-н Константин Гребенков, кметът на Бургас г-н Димитър Николов, проф. Божидар Димитров, директор на НИМ, и др. официални лица. Спешелен гост бв и арх. Амвросий, игумен на Зографския манастир. Проф. Димитров дари на храма частичка от Светия Кръст Господен, която е павя в НИМ, а храм. Амвросий подари много иконы на св. Пимен Зографски, дошени от Света Гора – Атон.

Храмът „Св. Пимен Зографски“ в кв. „Крайморие“ е сред най-красивите новостроени църкви в България и е свидетелствено, посетен на свестна в днешна на БЦП.

Сливенския митрополит

Пет години от блажената кончина на Пловдивския митрополит Арсений

Навръзката се пет години от блажената кончина на Пловдивския митрополит Арсений, който си отиде от този свят на 13.10.2006 г. По този повод в Катедралния храм – Успение Богородично – Негово Високопреосвещенство Пловдивския митрополит Николай отслужи заупокойна служба.

Николай отслужи заупокойна служба в памет на блаженочивията владика Арсений в съслужение с епископите от град. Блязка, родини, сродни и духовни чедна на покойния владика Арсений се бива събрали зряма до 600 вестел за покойния вярар.

Слово митрополит Николай

Тяжко бв времето на служав за митрополит Арсений, но като истинския покровител на Великия Търново, Гостол, Исусе, Христос, обиван и мълещ, той не отстъпваше, а се колел за всички изпаднали в страдания грех на развола, немянащи явно какво правят, да се възвратят и вярват в спасителния Христос катома. „Обив-

ляна кама: „Тяжко бв времето на служав за митрополит Арсений, но като истинския покровител на Великия Търново, Гостол, Исусе, Христос, обиван и мълещ, той не отстъпваше, а се колел за всички изпаднали в страдания грех на развола, немянащи явно какво правят, да се възвратят и вярват в спасителния Христос катома.“

Обновление на храм „Св. Петка“ в с. Незошево

С благодарности от Пловдивските епископи на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим, в село Незошево, Знеполският епископ Иоан на 15 октомври отбиха храм „Св. Петка“ като отслужих полагането се чиновославование. В съслужение с него бива протоерей Димитър Генчев, протоерей Серафим Илия, еривенски свещеник Кръстьян Свешев и Георгиевски свещеник Христо Малинов, представители на общината, дарители и настоятели.

Внушателно по своите размери храм „Св. Петка“ е бил многократно ограбван, а в края на миналия век всички иконы от олтара и иконостаса са били откраднати.

От няколко години прот. Димитър Генчев е назначен за еривенски свещеник и е съветник в селския храм. Затова вече има нова камбания в двора на църквата и отново са изгорани всички иконы на иконостаса.

Весела ИГНАТОВА

Нов православен храм в с. Твърджа

За жителите на село Твърджа 15 октомври е особено днеш и празник. За първи път то осматна разбудено от каменен злат. Този ден Негово Високопреосвещенство Сливенския митрополит Йоаннис, в съслужение с него бива протоерей Димитър Генчев, архим. Иерейт, игумен на Пловдивския манастир „Св. Георги“, а свещенослужители от бургаските храмове, официално откри новия православен храм „Рождество Богородично“ и отслужи първата св. Литургия в него, продължава над 2 часа.

На това чудно тържество присъстваха стотиня жители на Твърджия, кметът на Бургас г-н Димитър Николов, кметът на селото г-н

Сотир Йовчев, общинския съветник, общественик и дарители за градежа на храма. В края на свестата Литургия митрополит Йоаннис пригнетост на благодарности за значението на православната вяра в живота на човешките и като позитивен жителите на Твърджия на дарители и на всички онии, които са се потрудили за граде-

жа на новия храм. Тържествено завршаване с общоселско веселие.

Основенят камък за градеж е положен преди 2 години в село Твърджа. Благодарение на усилната на стар. ик. Борис Берон и църковното настоятелство, храмът вече е напълно готов. Средствата са осигурени от Община Бургас, Дирекцията „Ремонтно-строителство“ при МС, Сливенския митрополит и най-вече от бургаския храм „Св. Богородица“ митрополитският стар. ик. Борис Берон. В градежа са доброволно труд и дарения се включват и жителите на Твърджия. Застроеният площ на храма е 140 кв. м.

Сливенския митрополит

ДОКЪМЪТ

Кандидатури за ръкоположение на свещенослужители

Свещетел Синод на БЦП, след като разгледа постъпилите кандидатурски преписки за ръкоположение на еривенски свещеници и свещеноснама, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Владика еривен: Иван Василев Симеонов от гр. Видин – за еривенски свещеник; **Варненска и Великопрасавска епархия:** Иван Бонев Симеонов от гр. Варна – за еривенски свещеник; **Пловдивска епархия:** Георги Кирилов Аврамов от гр. Пловдив – за еривенски свещеник.

ДОКУМЕНТИ

На епархийска конференция на всички свещенослужители от Пловдивска епархия Пловдивският митрополит направи обръщение към освещения клир на епархията и призова свещениците да поукат от Комисията по досетата да разкрие агентите на Държавна сигурност, ако има такива в техните редици.

Свек като изслуша обръщението на епархийския митрополит, опитихе избуздано припадна отравяйки пръв път и отравяйки поумислено от комисията по досетата, в което лъжовърбажат, че са свещенослужители на БПЦ, и на основание чл. 27, ал. 2, изр. второ от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна

сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, дават съгласие да бъдат подложени на проверка с цел установяване на евентуална принадлежност към оръжията на ДС по чл. 1 на ЗРДОПЗГДСРБНА или на липса на такива принадлежност.

Митрополит Николай увещи духовенството, че никой от свещениците, няма нужда да чака изпитания и издвержения, трябва да бъде по-добре разкритие в да им даде шанс за покаяние, покаяние и проща и да им позволи, като свободни хора, чрез бжещите си дъла да докажат предността си към благоочестията ни народ и към Светата православна Църква.

Боголюбиви отци,

Бог ми е свидетел, а надамвам се, че и вие сте аз, с ръка на сърце би свидетелствал, че през годините на нашето съвместно служение в богослосаеата Пловдивска епархия съм имал пред очите винаги и само добро и благополучие от светата Православна църква и нашите богохраними клир и народ. Убеден съм, че поне вие и вероятно наше паство оценявате постигнатото. Редовите и бо-

ОСВЕЩЕНИЕ

към освещения клир на Пловдивска епархия

рият днес, чийто митрополит и свещен клир да са били подлагани на повече обругавания, нападки и клевети. Обвиняват ни в неговите собствени пороци, възражениями си, че така се отблъснат хората от нас. Платват стрясани пъти един и снщи люк, лъжкия себе си, не лъжата може да стане истинна. Приемам това спокойно, като оценка за добре свършена работа. Колкото повече се стараям Божие винаград, толкова повече ще ни нападат. Аз не се боя, надамвам се, че и вие не се боите.

Почти пет години и вие, и аз безропотно търпим. В това и нашата сила. Лукавите обаче, знаят това и иска нашето смирение да бъде тълкувано като слабост. Знам как той напелва в ушите на по-неуверяна във вярата хора, на светски властници, а и на нас самите, че Църквата не е толкова силна, за колкото се мисли. Че не е единствена. Че има алтернатива. Че има други организации, институции, къде-къде по-силни от нас. Че зяматощ царство е по-силно от Божиего.

Ако ругат само нас – със търпим. Но, да разтълкуват клир и народа – не можем. Воинско свидетелства, че идат тежки времена. Натрапените материализъм, релативизъм, разпадът на ценностите, общото обръщение срещу мене вземат първите си жертви. Единственото ни очилание остава в православната църква и светата Христова Църква. Те, обаче, също имат нужда от своите защитници. От Христовото войнство, което е свещеност наш клир.

Свещеното писание, Светите отци на Православната църква винаги са казвали и подчертавали, че Църквата е мазелото, където се познава Истината. Истината прави познация и човек свободен. Свободният човек в съвременен човек. Срещу лукавия могат да се изправят само безстрашни хора, станали свободни, защото са познали Истината. Давам си сметка колко е важно за нашите дъци, Давам си сметка, че чуждажи ги, лужамия изпада в терор. Давам си сметка, че върху нас ще се посят оше и оше удари, оше и оше кап, оше и оше клевети и несправедливи обвинения. Искам всички ние да се подготвим за това. Искам да се възврятам като един – истинско, сплотно Христово войнство, и смело да посрещам предизвикателствата. Защото аз не стот дъци на нашите дъци, православен народ. Заради тези дъци нямаме право да отстъпваме.

За да е готова за духовна бран, епархийската ни Църква на първо място трябва да изреде оше морален инвентар. Това означава всеки един от нас да се освободи от всичко, което би ни попречило да служи верно на Христа и благо-

се ослабване, че Той винаги ще се намесва и ще ни спасява от собствените ни грехове. Неформално правя. Той ни е дал воля и очаква от нас да използваме тази воля, за да налагаме Неговата правда и да се грижим за сигурността на Неговия народ така, както Той ни е наумил. Не можем никакви си остатъчни метастази на омази правлена система да продължава да тероризат клира на бого-

чествения клир на епархията, да свалят се обещи се всички окови на страховете и зависимости. Откъде можем да започнем? Казано е: „Никой не може да спува на двама господари: защото или дивият ще намери, а другият ще обикне, или към единия ще се привърже, а другият ще презреть“ (Мат. 6:24). Който е посылит себе си на нашата Господ Исус Христос, той не може да служи едновременно и на мироси уловяе, казва 11. Апостолско правило. Светската власт винаги е исконна да се бърха в делата на Църквата. Светската власт, особено през годините на богонаесания предшен режими, искаше Църквата и свещенослужителите да са инструмент на неината воля, а ако не – да са обект на присмелки и подигравка. Струва ми се понюга, че това пагубно въздействие оше не е изживяно. Че последните му не са докрай пресодолени. Че все оше има външни влияния върху Църквата, които не е позволяват да се освободи докрай и да заемат полагащото се място в обществото. Тези зависимости веднъж завиная трябва да бъдат пряснати.

Призовавам всички свещеници от поверената ни от Бога Пловдивска епархия, създадена от свети апостол Евангел през първите години на християнската Църква, които ще съществува до края на времната, да поискаме за всеки един от нас да бъде разкрито евентуално негово съпричастие към делата на бившата Държавна сигурност. Не може 20 години след падането на стария режим да се съобразяваме с остатъчните влияния на една система, създадена, за да упражнява терор над дъците, да парализира волята и да разлага съвестите. Системи, която на всичкото отгоре ликвидира самата себе си, защото така и не разбира, че сигурността на държавата се корени в сигурните морални убеждения и нравствените принципи на народа. Сигурността като не можеш отнема правожавната сигурност, я продаде. А чрез разкола се опита да продаде и Църквата. Бог не допусна това. Но не бива да

чувстват църковен организъм, само за да поддържа и себе си изпозната, че животът им не е свършено провален. Няма нужда да чакаме държавата да се намесва и в този вътрешно-църковен въпрос и по този начин за по-голяма част от дъците на унижене архитепарите и пастирите на светата Църква. Можем да направим нещо сами.

Оше сега! Искаме това не за да унижаваме или низвержаваме тези неколцина, които евентуално биха се оказали сътрудници на ДС, но за да изчисти нашата епархия. Искаме това, за да получат те втори шанс. Шанс да се освободят от оковите на миросите зависимости. Шанс да се прокурат. Шанс да излязат от проща. Шанс, чрез бжещите си дъла да докажат, че успелият на лукава да погуби дъците им, са клири напращани. Шанс да преоткрият истинския смисъл на зямното наше съществуване.

Ние знаем, че няма никак извън Църквата, което да не можем да получим вътре в нея. Солидарност, взаимнополюмо, достоинство, авторитет, сила: всичко това са качества, които могат да бъдат получени на Църквата. Другите само си ги присвояват. Именно заради тази неини качества съм сигурен, че дори някой някога да е отстъпил малко за миг от клеветите си пред Бога, то той ще намери сили да извърши път обратно. Ние ще му помогнем. Ако ли пък ще омаже, че не може да се освободи и да приеме искрено Господа, този пак ще се освободи да избере. Поне ще знае кой е кой страна на заставта. Коего е същото форма на освобождаване.

С това ще заслужим отново място си в Църквата. И ще дадем пример на държавата, независимо си те винаги оценява и разбира както точно предизказва Църквата. Един ден ще разберете, и дано не е прекалено късно.

Сигурен съм, че ще ме подкрепите, както винаги сте ме подкрепяли. Този акт на освобождаване ще ни помогне да продължим нататък. Ще докаже на народа, че има всички основания да ни върне в Църквата. Длъжен съм да го направя от съобразно на Църквата – Една, света, вселенска и апостолска Църква. Която мога без България, но без която България не може.

† Пловдивски митрополит НИКОЛАЙ

Надали има друга епархия в Бълга-

Мъченичеството като начин на живот

Д о неотдавна все още можеше да се види някой самоук музикант как пее по съборите и панаири и продава песнопения. Тези кичовци с песни събързаха понакъв песни сборици, похвастани на конкретни, отминали вече събирания и мара. И днес икози народни песни пазят спомена за миналото, когато животът за християните под мюсюлманска власт сам по себе си е мъченичество, а за варшавци българите разказата за православната вяра на детите му е по-ужасна от съвкупта.

Преди повече от 250 години по Тодор Варшавски, родолюбив книжовник и съвременник на св. Пансий Хлендарски, е запечатан една песен. Когато в Европа са слушали Бах и Хендел, българските майки са пели така:

Малко мое чадо, красти вой сиuiu,

челюс мое поудине,

ише ме любии, сиuu нои,

кожато а тебе долюбю,

Послушай мене, матеръ мою, да не убюши се, сиuu нои, от люцише,

Иде мало претрпий, да приишеши воньшъ неплъии.

Не убюй се от люцише, сиuu нои.

Се Христос невидимо предстоитъ

Приишетъ твою твою душу.

Малко да пострадаши;

поудюши се бескоюно упокоюие.

Материалите подготви: Валя ХРИСТОВА

За българската сватост и паметта

(православист е както в оригинала)

25.II. *„Иванъ, пострадъ отъ турците“*

17.III. *„Иванъ Любенски“*

19.III. *„Димитрий Нои, пострададъ отъ турците“*

30.III. *„Св. Никола Габровски, който пострададъ за народъ си“*

30.IV. *„Пакетата на Свещеносеице мъченици, които са пострададъ за народъ си“*

27.V. *„Св. Стефанъ изъ Епиролом“*

8.VI. *„Мъж. Неио изъ Троица“* (Християните от Троица и околността отиваха да се проучват от мъчение. Така те поне малко ще отгледат от погвора на детите си, описани от Захар Стоянов в „Записки по българските въстания“ като претрелци.) В околностите на Троица има местност, наречена Нешковици?!

15.VI. *„Св. Мъченик Крълъ Георги Шишманов“*

8.VII. *„Манасия Габровски“*

19.VIII. *„Добро Велики“*

3.IX. *„мъж. Павелъ Видьски“*

8.IX. *„мъж. Атанасъ Дудинъ“*

28.IX. *„Св. Марко Български“*

29.IX. *„Раина Българска“*

ИЗ „Съборно определение на Православieto“ на VII Вселенски събор: „Първите мъченически жития се раждат от паметните бележки, които изпраща християните от поместните църкви до свои братя и сестри от други градове на Римската църква. В тях те изставяли подините на мъчениците във вярата и вдъхвали сили на своите братя и сестри в предстоиците изпитания. Житиите се удвоявали на търпението на мъчениците и то имали за пример.“

Подобни послания отпращат икози от българските въпросни календари, около 90 на брой. Когато ние търсим истината за българската сватост, всички текстове имат значение, включително и те.

Например, Христо Ботев издава и разпространява „Календар за година 1873“, който представлява лист за окачване на стената с образ на Хазджи Димитър и Ботевата песен за него.

Под организателната рамка пише: *„Почитай му е 12 дръвца“* и *„Илюбовъ Хр. Ботевовъ“*. Календарът е поместен като особена ценност в неговите „Смънения“, издадени в София през 1907 г. под редакцията на дъщерята на поета Иванка Хр. Ботева.

В него, наравно с общонаправеността на известните български светии, са включени от Ботев имена на пострадали християни от турското робство, които вече са забравени. Това са българци, вероятно съвременници на поета, които с живота си са отговаряли своята християнска вяра и българската народност.

Обядо е, се течешие потомци са ги забравили. Кой десе знае за:
1.II. (нов стил), *„Ангелъ воишъ възл.“*

Познатата кавалерия на български пономъченици в ПКХЛ „Св. Александър Невски“ 3 април 2011

И туйво да царствуюши куйно съсъ Христа и да любили Христа ради грешую матеръ свою.

Да помълчим след тази песен – майчина молитва. Тя се съхранява в архива на Софийската народна библиотека. В предва на новобългарски звучи така: „Мило мое чадо, синие мой прекрасни, робко мое непазедна, ако ме любии, синко мой, туй както те любю аз, то послушай мене, свята майко! Да се не улашши, синко мой, от мъчението. Малко още погвора, та да получиш неси нетелени. Не бой се от мъчението, синко мой. Ето, Христос невидимо сто наблизо да приеме твоята свата душа. Малко да пострададъ, та в свечен покой да се сподобии, и там да царствуюши заедно с Христа и да любили Христа за своята грешна майко!“

5.X. *„Дядо Тринадобилъ мъж. Бъл.“* Очевидно не е известният св. Трендафила Старозгорски, който е умрял 18-годишен.

4.IX. *„Иванъ Левенски“*

13.XI. *„Климентъ Велики“*

16.XII. *„1800 бълг. мъж. спасени отъ турците“.*

В Ботевия календар са включени икози известни имена на борци за народа свобода:

17.II. *„дългата на укрите на Деаръ Бесиръ“*

5.III. *„Ангелъ Кичковъ“*

9.III. *„св. 40 мъченици и Василъ Лидийски мъж.“*

23.IV. *„Благовещение, „братия К. И. Д. Младоданови, родолюбъ изъ Струга“*

24.IV. *„дългата за бълг. спасение отъ турците“*

30.VII. *„Велики мъж. Стефанъ Каровъ“*

5.VIII. *„Велики мъж. Давидъ Димитровъ Асенов“* (изписано е с главни букви)

30.IX. *„Св. Ангелъ Вовоода“*

На 25.I в Ботевия календар се чества – заедно със св. Григорий Богослов – паметта на Марко Прелудски, средновековен български армериер. По турско владичество народът ни е развил почти към него и през XIX в. св. Марко Прелудски е честван погвора нависяване по българската земя, включително и с въображения. В „История славянобългарска“ св. Пансий Хлендарски са записал под номер 23 в Списъка на българските светии: *„Св. Марко, Прелудски митрополит. Той претрпяше люциите на преободата наши майка Параскева от Епиноши в Турция. Болъ нелице съсъ светия са животи и усрбие и почина на своя престолъ в Преслав“.*

От отпечатването на Календара на Ботев до днес са се сменили около четири поколения. Споменът за изживяните в него мъченици е избледнял, но е възможно в нечия родова памет той да е още жив. Българци са гонени заради вярата, защото тяхно е Царството небесно“. На безразличните ще бъде ли престоно?

Кривошия кулест от Перелия

Фрагмент от църковна украса в Перелия със заличен апосподостен кръст

Колоната на св. цар Константин Велики в Троя

Поклонническо пътуване до Патмос и седемте църкви на Апокалипсиса

Продължение от бр. 18

През II в. след Р.Хр., т.е. успоредно с свангелската проповед, бил построен внушителен храм на Серапис (естно от главните египетски божества) в полвоието на Акрополта (вероятно горе на запад) в негово име. Неговите високи червени стени, издигнати от тухли, и до днес се висяват на повече от 10 м над земята. Впрочем, това беше и първата ни спирка. Може би някоя ще се учуди, че споменах тази сграда като част от християнското минало, но в ранното Средновековие (когато ми към V-VI в.) между стението на „Червената зала“ (както е обозначено на табелите, всъщност към нея) се е поместила трикорабна базилика, посветена на св. Иоан Кръстител (тазова се нарича още „Крмисмова базилика“). Изградена е скъпо от износната с мраморни блокове крадън земя – в двата ъгъла на външните ѝ стени имаша имената на главните Пергамски мъченици св. Кърел, дякон Папила, Атанатика (неговата сестра) и Агагатор († 13.Х.), пострадали при говеието на Деци (III в.).

„Червената Олп“ – дясно на иконостаса базилика „Св. Иоан Кръстител“ в Перелия

За съжаление всичките ни усилия да намерим на площта на иконостаса църквата вече сина християнска следа, не сполучиха. Малко по-късно, следвайки придобития в това пътуване опит, в най-западната гъла на двора попадахме на няколко мраморни парчета с кръстове върху тях и един иконостас, но много тънки кръстообразни краделни кулци, извадени от камък. По-важното е, че турците се биха влезли да реставрират иконосташните египетски идоли (два на брой), да ги се поставят като атракция. Независимо какви цели ще се гъвкват, на читателите не може да ни предивят впечатлението тази гъла на реставрация на иконосташето на идоли – Серапис в Турция, Радагаст в Чехия, „София“ в нашата столица, иденте за Аполон – в Сопозол... Не е ли очевидно как един и същи дух обдава умовете на хората, изоставили или откъдрили Христа?

И този дух, който живи или скрито се бори с Бога, издига лъжливи богове – както в древността, така и днес. И колко актуален е отново св. Иоан Богослов: „Чедъ, пазете себе си от идолите“ (Июан, 5:21). Не без трудности се измъкнах с колата по тюркските пътове до върха на хълма. Имахте и по-добро средство – специален туристически кабинков лифт, но цената ми не беше „солена“. Не стигнах до гнието за билети (за Акрополта), и бихме изрелзали от рожков досади търговица, която по всеобща намяна се опитваша да продава интересни към сержитите си, пълни с шарени, но доста скъпите стотки. Интересно беше как отдалече,

по въздушния вид се опитваша да ни представят откъде сме, за да „превключат“ на съответния език. Моето същеническо обекство ги накара да започнат на руски, после опитаха да гурмелят (което вече беше малко забавно), но когато един от „сержиджентите“ каза: „Откъде са? България... Как са? Добре?“ – наистина се впечатлих от позитивските му понания. Ние, обаче, обидно възмущавахме, защото да затваряме инаме около чедъ, а трябваше после да ходим и до музея в града. Разгледаването на руините не ни отне много време. Макар отдалече да изглеждаха интересни, тук на място се оказа, че не е нещо особено – част от 2-3 слически здания (най-често от Тракия), театър (бибарал някога до 50 000 артиста), а „гълозидат“ на Пергамската слава – отатър на Зевс, ливисане – разкопаните го днес десетстията германски архелогони грелесени в Берлин (сегга се в „Легендум музееум“). Мого да каже, че не на мен никак не ми ливисане. Много повече съжалвах, че не можах да открия нито една останка от църквите, за които се твърдеше в пътеводителите, че можело да се видят.

На „Бетик“ се спуснахме наат града и отидохме в музея. Част от него беше затворена за реставрация“, но всъщност почти всички християнски останки биха из двора, така че не изпуснахме нещо особено. Последната ни „спирка“ в Пергам трабваше да е Аскелитиум (орам на Аскелений – бог на медицината), но чувайки твърде високата такса за вход, се отказахме. А то и кой знае какво не е останало от него... По-любопитно е, че някога тук се е обучава на лекерско изкуство прочуващ се в древността лекар Клавдий Гален (129-199 г. след Р.Хр.). Билеиши родом от Пергам, благодарение на своите умения той стигнал до Рим и дори станал личен лекар на император Марк Аврелий.

Преди да се мръкне, отидохме да видим и една древна гробница, която беше останала настрел новия град и отдалече приличаше на обикновен хълм, покрит с трева. Но от едната страна имаше пролом и се виждаше, че е гробна могила. Само дотам беше заключена с железна врата и катинар.

Докало обидяхме и махалата, приключихме внимателно на група турчета, които след като не сполучиха да си изпробират кафе, се задволиха да си направят снимка с „панпа“-а, а за благодарност – видяхме, че се интересувате от гробницата – предложиха да... разбихат вратата. Естествено като катинарче ням отдалече. Вечерта „докастораме“ отново в първата ни спирка – това е Айвалък. Този път любезният администратор ми даде още по-хубава стая. Но дъксът не ми направи впечатление – вече мисляме само как да се приберем със сърбитата „съркваша“.

На 5.XII. пътувам се отбавиха до Троя. Прочуващ древен град не предлагаше почти нищо интересно като останки. Не се съмнеше за идването на християнска история. Но крачейки вече към изхода на обекта, погледът ми падна върху парче от колоната, на която имаше надпис в чест на император Константин (св. Константин Велики). Тази надкоха ме стопил повече от издигнатото състание. Впрочем, докато се докърех до границата, след спирания в Чанакала и Абиде, слышето залезе. Опасвайки се да имаме проблем на границата (и заради камъкостата и черените от светите места), призовавах на помощ и св. Иоан Богослов и св. Николай, чийто празник настъпваше. Преминаваше възможно най-гълоко и точно в полунози на 6.XII. си бих вкъщи.

Като се има предвид, че тръгвайки, бих обещал да се върна до Айвалък (без да зная колко извензани ни очакват), а също и че заради стигматата по островите седем (I) пъти се канвахме на кораб, може да се разбере с колко специална благодарност към Мирликинския чудотворец отслужих св. Литургия на следващия ден. А за благодарността към св. Иоан Богослов няма нужда и да споменавам... Както и за въздействието, което си спомням за посещението ни на остров Патмос, където мисляме се връщам.

Следва
Старофорен ик. Павел ГЪРБОВ

ратор ни даде още по-хубава стая. Но дъксът не ми направи впечатление – вече мисляме само как да се приберем със сърбитата „съркваша“.

На 5.XII. пътувам се отбавиха до Троя. Прочуващ древен град не предлагаше почти нищо интересно като останки. Не се съмнеше за идването на християнска история. Но крачейки вече към изхода на обекта, погледът ми падна върху парче от колоната, на която имаше надпис в чест на император Константин (св. Константин Велики). Тази надкоха ме стопил повече от издигнатото състание. Впрочем, докато се докърех до границата, след спирания в Чанакала и Абиде, слышето залезе. Опасвайки се да имаме проблем на границата (и заради камъкостата и черените от светите места), призовавах на помощ и св. Иоан Богослов и св. Николай, чийто празник настъпваше. Преминаваше възможно най-гълоко и точно в полунози на 6.XII. си бих вкъщи.

Като се има предвид, че тръгвайки, бих обещал да се върна до Айвалък (без да зная колко извензани ни очакват), а също и че заради стигматата по островите седем (I) пъти се канвахме на кораб, може да се разбере с колко специална благодарност към Мирликинския чудотворец отслужих св. Литургия на следващия ден. А за благодарността към св. Иоан Богослов няма нужда и да споменавам... Както и за въздействието, което си спомням за посещението ни на остров Патмос, където мисляме се връщам.

АБОНАМЕНТ 2012

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА
НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посетете нашия сайт на адрес: www.cerkoven-vestnik.com, през който искате да сте абонирани

Име: _____

Презиме: _____

Фамилия: _____

гр./с. _____ п. код _____

област: _____

обл.: _____

ж.к./п/п. _____ №. бп. _____

Их: _____ ап. _____ т/п: _____

Израпортете на адреса на издателството попълнене талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордере или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИА АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЖАВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 г.
„Църковен вестник“

1 година.....	30,00 лв.
6 месеца.....	15,00 лв.
3 месеца.....	7,50 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ж.к. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245

МОЛ: Танка Христова
Отговорен редактор на броя:
Александра Карамализева

Материалите се приемат в електронен вариант.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабун“ № 58
IBAN B97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRB658

Сметте да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, в които да е изписан точният адрес и пощенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за бановни нужди.